

За Любовта

След поредното двучасово обаждане, в което трябваше да правя психотерапия на приятелка със счупено сърце, осъзнах, че съм крайно неподготвена по темата. Бързо проучване ме доведе до няколко аксиоми за задължително присъстващи чувства и преживявания, малко химични реакции и безброй ситуации, които могат да се сведат до няколко категории. Добре. Това не ми помагаше. Ако нещата са толкова ясни, защо все някой страда от любов или любовна мъка? Значи, или нещо липсва във функцията на факторите за влюбване, или правят изводи от неточни данни. Когато интернет не дава задоволителна информация, здравият разум повелява човек да досади на всичките си роднини в търсене на отговори. Нали всеки се има за специалист по всичко... До един разговорите приключваха внезапно. Може би трябваше да спра да питам дали сърцебиенето, което описват, не е аритмия и кога за последно са ходили на кардиолог. Нищо. Има достатъчно архивирана информация, без да броим романтичните филми и житейски истории. Само песните и поезията можеха да ми стигнат за години напред. С конкретни примери вече можех ясно да проследя последиците, които любовта имаше върху хората.

И защото бях вложила достатъчно време без особен резултат, реших, че е най-добре да си легна. Както винаги, не помнех какво сънувах, но след като се събудих, имах чувството, че трябва да направя нещо. Частично защото можех, а и защото нямаше кой да ме разубеди, проведох един на пръв поглед безсмислен експеримент. В полусънното си състояние не се бях сетила да си запиша допълнителни разяснения. Но обикновено посред нощ ми идват гениални идеи и затова реших отново да си повярвам. Бяха ми нужни две огледала. Реших да ползвам това в дневната и онова джобното, с пукнатото стъкло, което носех винаги със себе си от сантименталност, въпреки лошия късмет. Прескочих половината от стъпките на научния метод поради две прости причини. Първо, нямаш идея какво точно се опитвам да докажа. И второ, не си ги спомнях и нямаш желание да проверявам. Заставах в центъра на стаята и насочих джобното огледало към другото. Получи се безкраен отразяващ се образ на мястото, където трябваше да бъде сърцето ми. Помислих си, че ако огледалата се заменят с човешки сърца, ще се получи непрекъснат поток от любов. Възможно е и ако едното е било разбито. Може и наивно да вярвам, че е толкова просто, но едно е сигурно: хората излишно усложняваме всичко.